

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Raad van State — A közúti fuvarozásra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 3820/85/EGK tanácsi rendelet (HL L 370., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 319. o.) 1. cikkének és a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet (HL L 370., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 227. o.) 15. cikkének értelmezése — A vezetés megszakítása, napi pihenőidő és munkaidő — Fogalom — Rögzítési kötelezettség — A menetíró készülékkel felszerelt gépjármű átvételének helyére utazással töltött idő, ha ez a hely a vállalkozás működése fő központján kívül található — A működés fő központja — Fogalom — A gépjárművezető harmadik személy általi odaszállítása

Rendelkező rész

1. A C-297/99. sz., *Skills Motor Coaches és társai* ügyben hozott ítélet 21. és azt követő pontjaiban szereplő „központi ügyintézés helyének” fogalmát úgy kell meghatározni, mint a járművezető konkrét állomáshelyét, azaz a fuvarozó cég azon létesítményét, ahonnan kiindulva a járművezető a szolgáltatát rendszeresen ellátja, és ahová annak végeztével visszatér feladatainak szokásos ellátása során anélkül, hogy erre munkáltatója külön utasítaná.
2. Annak a ténynek, hogy az érintett járművezető maga megy arra a helyre, ahol a menetíróval felszerelt gépjárművet vezetésre át kell vennie, vagy valaki mással viteti oda magát, nincs jelentősége az utazás időtartamának minősítése szempontjából, tekintettel a közúti fuvarozásra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 3820/85/EGK tanácsi rendelet 1. cikke 5. pontja értelmében vett „pihenőidő” fogalmára.

(¹) HL C 129., 2009.6.6.

Az Elsőfokú Bíróság (hatodik tanács) T-234/09. sz., Hârsulescu kontra Románia ügyben 2009. július 22-én hozott végzése ellen Constantin Hârsulescu által 2009. szeptember 23-án benyújtott fellebbezés

(C-374/09. P. sz. ügy)

(2010/C 161/20)

Az eljárás nyelve: román

Felek

Fellebbező: Constantin Hârsulescu (képviselő: C. Stanciu)

A másik fél az eljárásban: Románia

A Bíróság (ötödik tanács) 2010. március 4-én hozott végzésével elutasította a fellebbezést.

A T-57/01. sz., Solvay SA kontra Bizottság ügyben 2009. december 17-én hozott ítélet ellen a Solvay SA által 2010. március 1-jén benyújtott fellebbezés

(C-109/10.P. sz. ügy)

(2010/C 161/21)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Solvay SA (képviselők: P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery ügyvédek)

Másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a 2009. december 17-én hozott ítéletet;
- a Bíróság ezt követően ismételt vizsgálgja meg a keresetet a hatályon kívül helyezett pontok vonatkozásában, és a felhozott jogalapok terjedelme szerint egészben vagy részben semmisítse meg a Bizottság 2000. december 13-i határozatát;
- a Bíróság helyezze hatályon kívül a 19 millió euró összegű bírságot vagy ennek hiányában jelentősen csökkentse azt a felperes által az eljárás rendkívüli időtartama miatt elszenvedett súlyos kár megtérítése címén;
- a Bíróság a Bizottságot kötelezze a fellebbezési eljárásban és a Törvényszék előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes fellebbezése alátámasztása érdekében kilenc jogalapra hivatkozik.

Első jogalapjával, amely öt részre oszlik, a felperes kifogásolja az ésszerű határidőn belüli eljárás elvének megsértését, mivel a 2000. december 13-i 2003/6/EK bizottsági határozatot (¹) több mint tíz évvel a vizsgálat megkezdését, vagy legalábbis a Bizottság kifogásainak a felperessel való közlését követően

fogadták el. A Solvay különösen azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem értékelte átfogóan a határidőt az eljárás közigazgatási és bírósági szakaszának belefoglalásával (első rész), nem vette figyelembe a Törvényszék előtt lefolytatott eljárás időtartamát (második rész), az ésszerű határidő túllépéséért kiszabható szankciót a védelemhez való jog konkrét megsértésének bizonyításától tette függővé, pedig e két elv egymástól független és elkülönül (harmadik rész), úgy ítélte, hogy a jelen ügyben ilyen sérelem nem valósult meg (negyedik rész), és elferdítette az ügy tényállását, mivel a Törvényszék úgy vélte, hogy a felperes lemondott arról, hogy az ésszerű határidő túllépése miatt másodlagosan a bíróság csökkentését kérje (ötödik rész), jóllehet a felperes a fenti okból kifejezetten kérte a bíróság hatályon kívül helyezését vagy legalábbis az összegének csökkentését.

Második jogalapjával, amely három részre oszlik, a Solvay a 17/62 tanácsi rendelet⁽²⁾ 14. és 20. cikkének megsértésére hivatkozik, mivel a Törvényszék elfogadta, hogy a Bizottság az EUMSZ 102. cikke alapján kezdeményezett eljárásban olyan dokumentumokat fogadott el, amelyeket a kartellekben és/vagy összehangolt magatartásokban való esetleges részvétellel kapcsolatban az EUMSZ 101. cikk alapján végzett ellenőrzések során foglaltak le (első rész). A felperes azt is felrója a Törvényszéknek, hogy elfogadta, hogy a Bizottság véletlenül megszerzett dokumentumokat használjon fel a terhére, jóllehet a Bizottság az érintett időszakban gyanú hiányában nem végezhetett volna ellenőrzést e dokumentumok megszerzése érdekében (második rész). Végül azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elferdítette az ügy tényállását annak elismerésével, hogy lényeges hasonlóság áll fenn azon tények között, amelyek felkutatása az ellenőrzési határozat célja volt, és a marasztaló ítéletét alátámasztó tények között (harmadik rész).

Harmadik jogalapjával, amely hat részre tagolódik, a felperes a védelemhez való jog Törvényszék általi megsértésére hivatkozik, mivel az utóbbi kötelezte annak bizonyítására, hogy a Bizottság által elveszített aktában szereplő iratok hasznosak lettek volna a védekezése szempontjából (első rész). Az ugyanis nem zárható ki hivatalból — az ügy iratai előzetes vizsgálatának teljes hiányában — hogy a szóban forgó dokumentumok befolyásolhatták volna a Bizottság által hozott határozatot (második és harmadik rész). Végül vitatja a Törvényszék azon értékelését, amely szerint nem bizonyította, hogy az eltűnt iratok hasznosak lehettek volna a védelméhez az erőfölényes helyzet fennállása (negyedik rész), a Saint-Gobain csoport részére adott árendemény (ötödik rész) és az érintett földrajzi piac meghatározása (hatodik rész) vonatkozásában.

Negyedik jogalapjával a Solvay állítja a védelemhez való jog, a bizonyítási teherre és az ártatlanság vélelmére vonatkozó szabályok megsértését, mivel a Törvényszék úgy határozott, hogy az ügy elkallódott iratai nem lettek volna hasznosak a védelem szempontjából, jóllehet elegendő, hogy ezen iratok lehetővé tegyék számára az előzetesen kifejtett jogalapok alátámasztását, ahelyett hogy új jogalapok megfogalmazását tennék lehetővé (első rész), és hogy akár csekély esélyt is adjanak a megtámadott határozat tartalmának befolyásolására (második rész).

Ötödik jogalapjával a felperes nehezményezi azon jogának megsértését, hogy meghallgassák azt követően, hogy a Törvényszék megsemmisítette a rá bíróságot kiszabó első határozatot, és azt megelőzően, hogy a Bizottság meghozta a megtámadott határozatot. A megtámadott ítélet ugyanis nem reagált a megsemmisítés iránti keresetére, és megtagadta a Bizottság azon kötelezettségének elismerését, hogy meghallgassa az érintett vállalkozást abban az esetben, ha a Törvényszék korábbi ítéletében olyan eljárási szabálytalanságot állapított meg, amely érintette az előkészítő intézkedéseket.

Hatodik jogalapjával a felperes társaság kifogásolja, hogy a Törvényszék megsértette az EUMSZ 102. cikket, és elmulasztotta indokolási kötelezettségét azzal, hogy érvényesnek fogadta el az érintett földrajzi piac alternatív meghatározását, akár közösségi léptékű, akár nemzeti piacokról van szó.

Hetedik jogalapjával a Solvay bírálatot fogalmaz meg az indokolási kötelezettséggel és az EUMSZ 102. cikkel, illetve a Törvényszéknek a megtámadott ítéletben az erőfölényes helyzetre vonatkozóan elvégzett azon értékelésével kapcsolatban, hogy az érintett piac közösségi (első rész) vagy nemzeti léptékű (második rész). Ezen kívül azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem vette figyelembe az erőfölényes helyzet hiányát bizonyító rendkívüli körülményeket (harmadik rész).

Nyolcadik jogalapjával a felperes az EUMSZ 102. cikke és az indokolás hiányára hivatkozik, mivel a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Saint-Gobain csoport részére adott 1,5%-os árendemény olyan hűségengedménynek minősül, amely befolyásolja a verseny feltételeit.

Kilencedik jogalapjával a felperes kifogásolja az indokolás hiányát, valamint az EUMSZ 102. cikk megsértését, mivel a Törvényszék megállapította a kereskedelmi partnereknek adott árendemény rendszeréből következő, hátrányosan megkülönböztető gyakorlat fennállását olyan ellenőrzés hiányában, amelynek a rendeltetése annak vizsgálata lenne, hogy az említett gyakorlat létrehozott-e versenyhátrányt az erőfölénnyel rendelkező értékesítő ügyfelei között (első rész). Végül a Solvay azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy a nyersszóda az ügyfeleinél jelentkező előállítási költségekben mennyire csekély részt képvisel (második rész).

(¹) Az [EK] 82. cikk alkalmazására vonatkozó, 2000. december 13-i 2003/6/EK bizottsági határozat (COMP/33.133 — C: „nyersszóda — Solvay” ügy) (HL 2003. L 10., 10. o.).

(²) Az [EK] 81. cikk] és [EK 82. cikk] végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. első tanácsi rendelet (HL 13., 204. o.; magyar nyelvű kiadás: 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.).